

Kırma, Dökme

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Allah Teâlâ bizi namaz kılan Müslümanlar olarak görmek istiyor, ramazan-ı şerifte oruçlu olduğumuzu ve zülhicce ayında Arafat'ta vakfeye durduğumuzu görmek istediği gibi. Rabbimizin bunlar ve daha başka ibadetleri yapmamızı istediğini biliyoruz. İbadetlerini eksik yapanın durumunun da en iyi ifadeyle 'eksik' olduğunu biliriz.

Allah bizi seccade üzerinde namaz kılarken görmeyi diliyorken diğer yandan insanlığımızın zayıfladığını görmeye razı mıdır? Müminin insanlığı zayıf ama dini güçlü olabilir mi? Mümin kardeşler arasında bile kavga-gürültünün, kabalığın ve ölçüsüzlüğün bulunduğu topluma Allah, "benim kullarım" diyor mu, der mi?

Yani Rabbimizin bizden istediği sadece namaz kılmamız, seccadeye eğilişimiz midir ve diğer müminle kucaklaştığımızı görmek istemiyor mudur? Kulluk dediğimiz olgu sadece Kur'an okumanın, kurban kesmenin ve namaz kılmanın bulunduğu bir bütün olup ahlak ve gönül ile ilgili şeyler bunun dışında mıdır?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim peygamberimiz olduğuna göre bu sorunun cevabı elbette hayır olacaktır. Ashab-ı kiram onu anlatırken kıldığı namazdan da söz etmekte, insanlığından da bahsetmektedirler. İnsanlık, nezaket, ahlak zayıfladıkça esasen zayıflayan Müslümanlığımızdır. Bir insanın kemikleri eridikten sonra bedeni artık güçlü değildir. İskeleti zayıf olan birinin kendi güçlü olamaz. İslamiyet bizim gözümüz ve kulağımız, namazımız da elimiz ve ayağımızdır ama insanlık kemiğinin üzerine bürünmüş etlerdir bunlar. İnsanlıkta zaaf gösterdiğimiz, merhametimiz, insaniyetimiz ve insanî ilişkilerimiz eridiği sürece namazımız yok olmaz elbette ama etrafında durduğu kemik eridiğinden o da anlamıyla birlikte kaybolup gider.

Kul hakkı insanî ilişkilerin zayıflığından kaynaklanır ve diğer insanlara karşı sorumluluklar, veballer üstlenmek anlamına gelir. Ahirette sadece kul hakkına karşı kıldığımız namazları, verdiğimiz sadakaları ücret olarak ödeyeceğimizi düşündüğümüz zaman kendimizden başka her insan karşı nezaketin ve tevazumuzun neye mal olduğunu anlayabiliriz.

İslam insanların dinidir. Melekler, cinler ve hayvanların muhatabımız olmadığı bir ortamda insan olarak Müslüman olduğumuzu biliriz. İnsan olduğumuz içindir ki Allah'ın namaz emrine muhatap olmuşuzdur. İnsanlıktan prim verdiğimiz, insanlığı kaybettiğimiz sürece namaz stoklayacak varlığımız da yok demektir.

Eşine, çocuklarına, komşularına, arkadaşlarına, işçilerine, patronuna hak olarak ödeyeceği bedellerin yalnızca namaz açısından düşünüldüğünde bile elli-altmış senelik namaz emeğine tekabül edebildiği gerçeğini göz önünde tutmak, sevmeyip dudak büktüğü biriyle olumsuz tavrından ötürü kendi namazlarını ona vererek ödeşmek dehşet verici bir facia olacaktır. Bu da bir kenara belki konabilirdi de günahkâr ve fasık birinin, sırf insanî konularda yaşanan bir arıza nedeniyle onunla ödeşilmek mecburiyetinde kalınıp verecek sevap kalmayarak günahlarını yüklenmek zorunda olmak nasıl kenara konabilecek? Karşısındaki insana verecek sevabı olmayan biri onun günahlarını yüklenmek zorunda kalınca esas pişmanlık yaşanacaktır. Muhatabı iyi Müslüman, fasık veya kâfir de olsa insanî ilişkileri dinin parçası görmeyişinin akıbetini kıyamet gününde pişmanlıkla anlamak vardır.

Bu nedenle insan olduğumuz kadar Müslüman olabileceğimizi kesin bir kural şeklinde ifade etmeliyiz. İnsanlığı kırık dökük hâle getirdikten, bölüp parçalayan biri olduktan sonra Müslümanlığımızı Resûlullah aleyhisselamın bizden beklediği standartlara getiremeyiz –lafla belki getiririz. Kimsenin

sakalı Müslümanlığının standardı olmadığı gibi hiçbir kadının tesettürü de Müslümanlığının standardını göstermez. Bu ikisi yalnızca görevlerden birer görevdir ve yerlerine getirildiklerinde birçok görevden ikisi yerlerine getirilmiş demektir, bu kadar. İyi bir yemek pişirebilmek için halis bir tereyağını masaya koymak yeterli değildir.

Mükemmel bir din, parçalanmış ve zedelenmiş olarak yaşanamaz. Hayatın tamamını Allah'ın emrettiği şekilde yaşayalım diye gönderilmiş bir dinden bölüm bölüm seçerek o dinin yaşayanları olamayız. Mükemmel insanlık İslam'dır. Bunun için onu çok iyi tanıyan komşularından beş kişi cenazesinde "bu mümin iyi adamdı" dediği zaman Allah o kişinin cennete giden yolunu açmaktadır. İyi komşuluk ve arkadaşlık Allah'ın razı olduğu kapıları açmaktadır.

Müslümanlar olarak Rabbimize hamd ederiz ki ashab-ı kiramın rüyalarında görseler zor inanacakları denli büyük camiler, kat kat medreseler ve şaşaalı eserler yaptık. Fakat bunca eseri yaptıranların eşlerine kocaları hakkındaki kanaat sorulduğu zaman o koca koca eserlerin sahibi bir kimlik çıkmamaktadır karşımıza. Çocuklara babaları, babalara çocukları ve eşlere birbiri hakkında sorulduğu zaman ortaya konan raporlar, Allah katında, koca koca camiler ve kat kat medreselerden daha önemlidir. Ecdadımız Osmanlılar sıkıştıkları zaman koca koca camileri Hıristiyan mimarlara da yaptırmıştır, cami her hâlükârda yapılır. Ancak yürek bu kadar kolay yapılamaz ve Resûlullah aleyhisselamın ahlakını yaşamak bu kadar kolay değildir. Daha mühim olan da budur.

Camilere giren insanların gönülleri ve nezaketleri betonlardan, taşlardan daha büyük olmalıdır. Müslümanlar ilişkilerini nezaket, ahlak ve medeniyet üzerine oturtmayı devasa kubbeli camileri fil ayakları üzerine oturtmak kadar önemsemelidirler. Bu sağlanana kadar çalışma devam etmelidir. Çocuklarımıza mümin toplumda, mümin insanlarla nasıl yaşayacaklarını öğretmemiz onlara abdesti veya teyemmümü öğretmemizden aşağı kalır bir iş değildir.

İnsan olmayan çocuk abdesti, teyemmümü bilse ne olacak? Camideyken bile nezaket kurallarını uygulamakta sorun yaşayan biri kıldığı namazları nihayetinde başkalarına teslim edeceğine göre? Bu kul hakkı ve helalleşme meselesi kuru kuruya bir özür dilemekle olup bitecek basitlikte midir ki? Hayır, arkadaşlar ve ailemiz içindeki insanî ilişkilerimiz dindarlık düzeyimizi gösterir. Gayet basit ifade edilebilecek bu hükmü *İslam'ın şartları* arasında bulamayışımız, o şartların zaten bu hükmün üzerine bina edilmiş olmasından ileri gelir. İslam'ın şartları zaten insan olduğu için bir kişiyle muhatap edilmiştir.

*

Savaşlarda bile nezaket göstermeyi, evet, ölüm veya öldürmeyle sonuçlanacak boğuşmada bile nezaket kurallarını şart koşan Peygamberimiz varken biz nazik olmayı başkalarından öğrenecek değiliz.

İnsan hassasiyeti ve insanlık nezaketine örnek olması için İmam Buharî'nin *Sahih*'inde geçen bir hadis-i şerifi zikretmek lazımdır. Resûlullah aleyhissalatu vesselamın biricik amcası Hamza radiyallahu anhu şehit eden Vahşi adlı zat bir köleydi. Vaat edilen ödülü almak amacıyla Hamza'yı şehit ederek bedenini feci şekilde parçalamıştı. Bu hadise üzerinden yıllar geçip Müslüman olmaya karar veren Vahşi, Medine'ye gelerek Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna çıktı. Selam verdi. Peygamber aleyhisselam başını kaldırdı ve "*sen Vahşi denen adam mısın?*" diye sordu. Vahşi, "evet, oyum" deyince Efendimiz aleyhisselam, "*amcam Hamza'yı sen öldürdün, değil mi?*" diye sordu. Vahşi bu soruya "her şey bildiğin gibi ey Allah'ın Resûlü" diyerek karşılık verdi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geçmişte biri olup şimdi başka biri olduğunu ilan eden bu teslimiyet ve itiraf başka bir insanlıkla mukabele etmiş, ona en fazla, "*sık sık gözüme görünme ki amcamı hatırlamayayım*" demekle yetinmişti. Efendimiz aleyhisselamın gösterdiği insanlık ve anlayış,

geçmişini karıştırmak ve sorularla hadiseleri eşelemekten uzak durmayı gerektiriyordu, nitekim öyle oldu.

Kıldığımız namazlardaki hataları sehiv secdesiyle düzeltbiliyoruz, Rabbimiz kabul ediyor ve namazımızı tam sayıyor. Fakat kırdığımız gönüller sehiv secdesiyle düzelebilecek kolaylıkta değildir. Kaba bir sözümüzü hanımımız yirmi beş sene sonra, en riskli anımızda hatırlayıp yüzümüze söyleyebilir. Bir yanlış hareketi otuz sene sonra, torunları olduğu gün hanımının yüzüne vurabiliyor. Rabbimiz yeter ki kulu tövbe etsin, her hatayı affediyor fakat insan böyle değildir, hiçbir yanlışın helallliğini doğru dürüst, hele kolayca vermiyor.

Nezaketimizi ve inceliğimizi kaybettiğimiz zaman Allah'ın huzurunda, Allah'ın karışmayacağı bir hak dosyasını kabartıyoruz demektir. Biz hırsızları ve zalimleri insanlığın kötülerini olarak düşünürken kendi çocuklarımıza sorulduğunda belki o bizizdir. Nice Müslüman'ı kendi çocuğu Hitler'e benzetiyor olabilir. Eşler birbirinin, ebeveyn çocukların kölesi değildir elbette ama bunu söyleyip meseleyi başından savmak da iş değildir, aradaki ince ayarlar gözetilecektir. Kişi Allah'ın önünde aklanacağı nezaketi göstermelidir ki kabahatli olmadığını ilahî huzurda ispat edebilsin. Bu incelik başarıldıktan sonra artık hangi diktatöre benzetildiği önemli olmaz.

Müslümanlar olarak camilerimizin dolmasından ne kadar memnun oluyorsak aramızdaki nezaketten ve incelikten de o kadar mutlu olmalıyız. Bir cuma namazında gidilen caminin dolmadığı görülünce müminin yüreğine ne denli acı çöküyorsa cami önünde –lanlı konuşmalara şahit olunca da yüreği kahrolmalıdır. Ahlak ve nezaketimizin yokluğu camilerimizin boşalması kadar risklidir.

Zulmetmeyen, kaba davranmayan, kapasiteyi zorlayacak işler emretmeyen ve kendi kaldıracağı şeyi başkasına yüklemeyen anlayışa nezaket denir. Eşler arasında, aile içi ilişkilerde, işçi-işveren alakasında, vakıflarda, sokaklarda veya camilerde; her nerede Müslümanlık orada Müslüman inceliğini sergilemek mecburiyettir.

Müslümanlıkta zillet olmaz, aşırı tevazu köleliktir, bunu kabul edemeyiz. Bunun dahi bir standardı vardır. Peygamber aleyhissalatu vesselam ümmetine; yaşça, ilimce ve konum olarak büyük olana küçüklerin saygılı olmasını emretmiştir. Seksen yaş ile on sekiz yaş eşit olmadığı gibi Resûlullah aleyhisselam, *“büyüklerimize saygı göstermeyen bizden değildir”* buyurmaktadır. Kendisi de yaşça büyük bir insan onu ziyarete geldiği zaman namaz kırdığı mihrapta bulunduğu hâlde ayağa kalkmış, üzerindeki cübbesini çıkarıp çakıl olan zemine oturmaması için yaşlı kimsenin altına sermiştir. O yaşlı kimse ki bu nezaket üzerine ‘ben bunun üzerine Müslüman olmadan oturmayayım’ diye düşünmüş ve bu vesileyle Müslüman olmuştur.

Büyüklerine saygı göstermeyi beceremeyen, âlimleri ilkokul arkadaşlarıyla karıştıracak kadar seviyeyi kaçıran, elinde fotoğraf çekebilecek bir alet var diye nezaket kurallarını her seferinde yerle bir edebilen kimselerin ahlak ve nezaket binası ilk rüzgârla yıkılacak kırılabilirlikte demektir. Akrabalık bağı denen bir bağımız vardır ki kâfirlik dâhil hiçbir engel akrabalık bağını yok edemeyeceği gibi azaltamaz dahi. Kâfir de olsa akraba akrabadır. Elbette haramla haşır neşir bir akrabanın meclisinde bulunulacak değilse bile akrabanın hakkı bakidir. Anne-baba, eş veya akraba ilişkileri insanlığı silip süpürünce ortada Müslümanlık da bırakmayacağından insanlığın aradaki dengesi daima tutturularak ilerlenmelidir.

Fakirler ümmetimizin rızık sebebidir, fukarayı hor görmesi insanın kendi rızık kapısını kapamasıdır. Sadaka veremeyebilirse de fukaradan birini insanî ilişkiler ve merhamet bakımından altta görmek yakışıksızdır. Engellilerden afet mağduru kimselere kadar toplumdaki herkese karşı insanî ilişki seviyesinin yüksek tutulması lazımdır, *“bana sürtünmesin de ne hâlde olursa olsun”* konumunda görülmeleri, Allah muhafaza, böyle birine o sıkıntıyı vermiş olan Allah'ın huzuruna hangi yüzle çıkılabileceğini de sordurmaz mı?

Sadece kendi torunlarını ve yeğenlerini seven bir dede, Peygamber aleyhisselamın merhametinden nasiplenememiş biridir. Caminin bahçesinde otururken gördüğü her çocuğa şefkatle yaklaşmak, ayırım olmaksızın merhamet dağıtmak nebevî metottur. Beş arkadaşıyla oynarken gördüğü torununa/oğluna onu diğer çocukların arasından çağırıp ikram etmek kabalıktır ve ümmetimizin düzeyini yansıtamaz.

Toplumumuzda görülmekte olan bazı bariz yanlışlar, Müslümanlığımızın üzerine oturduğu insanlık temelini erimekte olduğunu gösteriyor. Müslüman kardeşlerimizin evlerinde veya iş yerlerinde bu hatalardan birini yapıyorlarsa kırıp dökmeyen mümin olabilmek adına istiğfar edip bunlardan dönmelerini tavsiye ederiz.

1- Aramızda selam zayıflamamalıdır. “Esselâmualeyküm” ve “aleykümüsselâm” iki müminin arasında Allah’ın ortak payda olduğunu gösteren bir paroladır. “Selâmunaleyküm” ve “aleyküm selam” demeye vakit bulamamak ya da bunların söylenmesi için ‘ortamı uygun bulmamak’ Müslüman kimliği ile bağdaşmaz. Selam hassasiyeti zedelenmemelidir.

2- Asık suratlılık ümmetimize ait bir karakter değildir. İnsan evinde üzgün olabilirse bile o üzünlüğü iş yerine taşımamak gerektiği gibi iş yerinde yaşanan aksiliğin yüze yansımalarını da eve getirip çocuklarına asık suratlı bir baba göstermemek lazımdır. Eşlerin arasındaki tartışmayı çocuklara hissettirmemek, aile büyüklerine her olumsuzluğu yansıtmamak aslıdır. Asık suratlılığı geçer akçe hâline getirmek ve bundan puan toplamaya çalışmak Müslümanca değildir.

Bu tabii ki Müslüman’ın üzülmeyeceği, yüzünün asılmayacağı manasına gelmiyor. Nihayetinde Peygamber aleyhisselam Efendimiz üç güne kadar olmak üzere küsmeye bile müsaade etmiştir. Fakat her fotoğrafında yüzü asık, tebessüm etme yeteneği olmadığını düşündüren ve gece görülsün korkulacak bir profil de mümine yakışmaz, mümince değildir. Müslüman, üzülmeyi genel karakter hâline getirmez.

3- Dünyada kıldığımız namazların, yaptığımız umrelerin ve işlediğimiz sevapların en büyük avcısı gıybettir. Dedikodu en büyük haramlardan biridir ve ne yazık ki baldan tatlıdır. İnsan gıybet ederken adeta yüreğinin açıldığını hisseder, günahın tadından dolayı. Gıybet bir Müslüman’ın yüzüne söylendiğinde kalbini kıracak şeyin, arkasından konuşulmasıdır. Bunu hoca da cemaat de erkek de kadın da yapmamalıdır. Bu işe kendi kendimize uydurduğumuz kılıflar da Allah’ın önünde mazeret yerine geçmez.

Ümmet-i Muhammed’e dair genel konular konuşulurken bununla alakalı bazı kimseler hakkında da malumat varsa ümmete mal olmuş ağırlıktaki o konu etrafında bu kişiler, sorunu çözmeye yetkili ağızlar tarafından mevzu-ı bahis edilirse bu müstesnadır.

Bu müstesna ihtimal dışında gıybet zehir zemberek bir iştir ve insanın ne kadar sevabı, iyiliği, emeği varsa alıp götürür. Allah’ın kul hakkına affı yoktur, yirmi senelik namaz borcunu affeder ama başka bir kulu üzerindeki hakkı o kul adına affetmez. Nemime de insanların ayıplarını başka kulaklara taşımak manasına gelen dedikodudur ki bu da gıybet gibi büyük kabalık, insanın ahiretini tüketen bir hastalıktır.

4- Sövmek, lanet etmek ve ayıplamak Müslüman karakterinde bulunmaz. Müslüman lanet etmez, “Allah belasını versin” demez zira o belanın geleceği ortamda kendisi de yaşamaktadır. Mesela oğluna beddua eden birinin duası karşılık bulsa ve oğlunun başına bir musibet gelse en basit ihtimalle aynı evde bulunduğundan o ebeveyn de bedduadan etkilenecektir. Beddua insanın bindiği dalı kesmesidir.

5- Müslüman’ı kendi adıyla değil de uyduruk adlarla ve lakaplarla anmak bir suçtur. Ayet-i kerime bu işi “fasıklık” olarak nitelemektedir. Fasık; şarapçı, zinacı, kumarıcı olabilir. Bu profiller zihinde neye tekabül ediyorsa Allah Teâlâ’nın lakap takma veya uyduruk adlarla seslenme eylemine verdiği ad da odur.

İnsana hoşlanmayacağı, anasından doğduğu zaman verilen isim haricinde bir isimle anılması dinimizde yasaklanmıştır. Babaların çocuklarına “serseri” diye hitap etmeleri dahi bu kapsama alınabilir.

6- Yaşadığımız dünya Müslüman ve kâfir, herkese açıktır ve hepimiz bir çanakdan yer, aynı sofraya oturur gibi bir durumdayız. Sadece Müslümanlar’ın olduğu bir dünya hiçbir zaman kurulmadı, kurulmayacak da. Bütün Müslümanlar’ın takvalı olduğu bir dünya da olmayacaktır, Müslümanlar arasında da huysuz ve düşük tiynetli kimseler olabilmektedir.

Müslümanlar ile aramız bozulabilir, incittiği için darıldığımız isimler olabilir ama ‘kara liste’ tutamayız. Sorulduğu zaman adlarını sayacağımız Müslümanlar için kara liste tutmayız. Böyle bir listeye girebilecek olanlar sadece kelime-i şahadeti söylemeyen kâfirlerdir, onlar da söyledikleri an kardeşimiz olurlar. Kara listesinde Müslüman bulunduran, kinini unutmayan, fişleyen kişiyi Allah da meleklerine fişletir. Küsmenin üç günden fazlası haram kılınmıştır.

“Ama içim kaynıyor” bir bahane sayılmaz, insan küsse de küsmese de hakkını alamadığına göre bir noktadan sonra meseleyi Rabbine havale edecek yürek genişliğini tatmayı bilmelidir. Hakkı olanı alacağı, üstelik borsanın tavan yapacağı bir zamanda, boynuzlu hayvanların bile boynuzsuzlarda hakkının bırakılmayacağı anda almanın ferahlığına işi bırakmak rahatlamaktır.

Sahabe mantığı da budur. İşler hep avukatlara (yazıcı melekler) havale edilmiş ve mahkemelerde sürünerek vakit kaybetmemişlerdir. Dedikodu, fiskos, bağırıp çağırma, telefona mesaj yollama yoluyla dertleri sadece büyütmüş oluruz.

7- Suizan haramdır. Suizan, başka bir Müslüman hakkında yanlış kanaat taşımaktır. Peygamber aleyhisselam bu eylem hakkında “Suizan etmeyin, kötü kanaat beslemeyin çünkü yalanın en kötüsü suizandır” buyuruyor. Allah Teâlâ kalplerden geçeni bilir. Biz bir kişiyi gördüğümüzde, gördüğümüz üzerinden hüküm verebiliriz. Camide görürsek camili, tesettürlü görürsek tesettürlü Müslüman kanaatini taşıyabiliriz, bu kadar.

Birinin bize parazit oluşturan tarafı varsa bunu söylemek ve o konudaki hakkını aramak ise tabii ki bahsettiğimiz durumdan ayrı bir meseledir.

8- Bu ümmet sır yaymayan bir karakterdedir. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, bir şey söyleyen kişinin öbür tarafa döndüğü andan itibaren söylediği sözün artık emanet olduğunu buyurmaktadır. Söz emanettir, emanete hıyanet iman zafiyetidir, Allah’a sığınırız, dinsizliktir. Okuduğumuz Kur’anlar ve çektiğimiz zikirleri bir retweet yüzünden istemediğimiz kimselere verilmesi çok kötü bir akıbetir. Bir tweet ile kıldığımız cuma namazı, sevindirdiğimiz yüzlerden alınan sevaplar, kış gününde sabah namazı için alınan abdestin sevabı gider mi; gidecek.

9- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, “*şeytana yardım etmeyin*” buyurur. Bir insanı açıktan, alenen, herkesin ortasında uyarmak ve etrafına sanki doğruluk dağıtma görevlisiymiş gibi fikir adamları, siyasetçiler, yazarların yanlışlarını sürekli haykırmak caiz değildir. Samimiyet, görülen yanlış sahibine bildirmeyi gerektirir, dijital ortamdaysa özel mesajla ve yakınımızdaysa kulağına ya da özel görüşmede.

Milletin içinde hata düzeltmek karşımızdaki zihni kışkırtmaktır. Bu yapıldıktan sonra “ben Allah için söyledim” demek yapılan işin Allah için olacağını garanti etmez. Zihni herkesin ortasında kışkırtılan ve nefsi devreye giren biri artık yanlışını adeta Kur’an’ı savunur gibi savunmaya başlar, bu da faciaya yol açacaktır.

Bir Müslüman’ı rezil etmek, bunu yaparken “niyetim iyi” denerek aklanabilecek bir iş olamaz.

10- Yaptığı iyiliği Allah'a bırakmak ve bir daha konuşmamak Müslüman'ın karakteridir. Kendi çocuğuna dahi "ben sana ayakkabı almıştım, nasıl unutursun" dememelidir. Madem o alınan ayakkabıyı Allah sadaka saymıştır, öyleyse bunu başa kakmak sevap listesinden çıkarmaktır da.

İnsan hanımına "her dediğinde annenlere gitmiştik, hem de taksiyle götürmüştüm, ne nankörsün" deme düzeyine düşmez. Yapılan iyiliği de unutan varsa unutanı da gören Allah'tır, bu bilinerek hareket edilmelidir. İyilikleri başa kakmak bir karakter belasıdır ki hele hele fakirlere edilen iyilikler karşısında asla geriye dönük hesap tutulmamalıdır. Allah nankörlük edenleri de görendir, herkese yaptıklarını hesabını soracaktır. Nezaketi elden bırakmak mümüne yakışmaz.

*

Hayatı yaşarken ümmet-i Muhammed'e mensubiyetimizi göstermek, kâinatta ilk insandan beri birikmiş sorunlarla yüzleştiğimiz farkında olmak kaderimizdir. Hatalar edebiliriz, namazımız bozulabilir, abdestimizi yeniden almamız gerekebilir... hayatı böyle yaşayacağız. Hata edebiliriz ama özür de dilemesini bileceğiz, özür dilemezsek kaba Müslüman olduğumuzu bileceğiz. Özü kabul etmemek ve inat sergilemek de Medine Müslümanlığına yakışmaz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.